

*Un nou
început*

*Un nou
început*

Traducere de
Laura-Carmen Petran

Lynn Austin

Casa Cărții
2014

Copyright © 2012 Lynn Austin
Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *All Things New*,
la Bethany House Publishers, un imprint al Baker Publishing
Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.
Toate drepturile rezervate.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii
Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.*

Un nou început
de Lynn Austin

Copyright © 2014 Casa Cărții
OP 2, CP 30
410670, Oradea
Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Austin, Lynn

Un nou început / Lynn Austin ; trad.: Laura-Carmen Petran. -

Oradea : Casa Cărții, 2014

ISBN 978-606-732-007-7

I. Petran, Laura-Carmen (trad.)

821.111-31=135.1

Traducerea: Laura-Carmen Petran
Editarea și tehnoredactarea: Timeia Viman
Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Findata srl, Oradea, www.findata.eu

Soțului meu, Ken, și copiilor mei:
Joshua, Vanessa, Benjamin, Maya și Snir

El va șterge orice lacrimă din ochii lor.
Și moartea nu va mai fi.
Nu va mai fi nici tânguire, nici ți păt, nici durere,
pentru că lucrurile dintâi au trecut.
Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis:
„Iată, Eu fac toate lucrurile noi.“

APOCALIPSA 21:4-5

Capitolul 1

3 aprilie 1865

Josephine Weatherly credea că deja supraviețuise celui mai negru ceas al nesfârșitului război, însă se înșelase. Acum nu mai exista nici urmă de speranță. Se ghemui alături de sora sa, lângă fereastra de la etaj din casa mătușii sale, privind cum, deasupra Richmondului, în Virginia, fumul umplea văzduhul precum un nor amenințător. Cum se putea ca orașul în care ea și familia ei se refugiaseră să se cufunde într-o asemenea teroare și anarhie? Președintele Davis și guvernul Confederației dădeau bir cu fugiții. Gloate flămânde prădau centrul orașului. Invasia inamică de care toată lumea se temuse de mult era pe punctul de a începe.

— Nu ar trebui să plecăm și noi? întrebă sora sa, Mary. Toată lumea pleacă. Toată ziua urmăriseră potop de refugiați părăsind Richmondul, împreună cu autoritățile guvernului Confederației, cu camioanele, trăsurile și roabele pline vârf cu bunuri din casă.

— Unde am putea merge? răspunse Josephine cu o ridicare de umeri. Foamea o făcuse apatică. Nu putea să-și desprindă privirea de la imaginea orașului, care de-abia se întrezărea printre coroanele copacilor din depărtare.

— Nu știu, băigui Mary, dar... mă gândesc... nu ar trebui să îi urmărim pe toți ceilalți? Vin yankeii! Cineva trebuie să știe vreun loc sigur unde ne-am putea ascunde.

Niciun loc nu e sigur, vru să spună Josephine, dar își mușcă limba când văzu groaza din ochii surorii sale. Mary avea șaisprezece ani și își rosese unghiile și pielicica din jur până ce degetele de la mâini lăsau să se vadă carne vie.

— Încetează, spuse Josephine, trăgându-i lui Mary mâna de la gură.

— Îmi pare rău... dar nu mă pot abține! Mi-e atât de frică! Mary își rezemă capul pe umărul lui Jo și începu să plângă.

— Știu, știu. Dar vom fi bine. Aici suntem în siguranță. Josephine mințea, iar Dumnezeu ura minciuna, dar ce mai conta?

În toți cei douăzeci și doi de ani, Jo își dăduse silința să facă ce e bine și să respecte ce spune Biblia, dar Dumnezeu părea să nu fi văzut toate acestea. Nici măcar nu i-a răspuns la vreo rugăciune în toți acești ani nesfârșiți de război. Îl rugase pe Dumnezeu să îi protejeze pe cei doi frați ai ei atunci când aceștia s-au înrolat în luptă, dar Samuel fusese ucis, iar de Daniel nu mai auzise nimeni nimic de săptămâni întregi. Îl implorase pe Dumnezeu să vegheze asupra tatălui lor după ce Garda Națională îl detașase la datorie, dar acesta murise de pneumonie iarna trecută. Josephine stăruise în fața Celui Atotputernic să vegheze asupra ei, asupra lui Mary și asupra mamei lor, trei femei rămase singure pe o plantație întinsă, depășite numeric de sclavi. În schimb, Cel de Sus le trimise în sat un potop de yankei, familia sa fiind nevoită să fugă aici, în Richmond, ca să se adăpostească. Nu știa dacă avea să mai vadă vreodată plantația Stejarul Alb.

În lunile acestea de când se mutaseră aici, la mătușa Olivia, înghesuită împreună cu alte rude refugiate, Josephine se rugase de multe ori pentru pâinea cea de toate zilele și pentru izbăvire de rău, dar foamea și frica se instalaseră împreună cu ei în această casă din Church Hill. Apusul nu mai venea; lungul coșmar refuza să se încheie. Astfel că ieri, în biserică, Josephine ajunsese la concluzia că rugăciunea era doar o pierdere de vreme. Cel Atotputernic făcea oricum ce voia, rămânând nepăsător

Un nou început

la rugile ei. Nu mai ceru protecție împotriva focului sau a haosului ce se răspândea, nici împotriva invaziei yankeilor. Un om căruia i s-a tras scaunul de sub șezut de nenumărate ori nu mai încearcă să se așeze.

— Nu ți-e teamă, Jo? întrebă Mary.

— Nu. Se simțea secătuită de orice sentiment, inclusiv de teamă. Într-un fel sau altul, prin moarte sau izbăvire, incertitudinea și suferința se vor sfârși până la urmă. Lui Jo nici nu îi mai păsa cum avea să arate deznodământul. Nu mai dorea decât ca acesta să vină cât mai repede.

Se întoarse când auzi niște pași și dădu cu ochii de mama sa, Eugenia, care stătea în ușa dormitorului. Mary o văzu și ea și alergă în brațele sale.

— Ai mai aflat ceva? întrebă Mary. Lui Josephine îi era frică de ce i-ar fi putut răspunde mama ei.

— Domnul colonel a avut amabilitatea să treacă pe aici înainte de a pleca, pentru a ne spune ce se întâmplă. A spus să nu ne îngrijorăm, fiindcă fumul este de la un foc în aer liber din fața clădirii Capitoliului. Guvernul își împachetează cele mai importante documente și le arde pe celelalte. Vor arde probabil chiar și tutunul și bumbacul depozitate în magaziiile orașului, preferând să-l distrugă decât să lase yankeilor ceva din ele.

Jo studie frumosul chip al mamei sale, de obicei calm și senin, și își dădu seama după cuta dintre sprâncenele ei negre că mai erau și alte vești rele.

— Ce altceva a mai spus colonelul? Mai jefuiesc bandele prăvăliile?

Mama sa avu o ezitare, dar apoi spuse:

— Da. Ne-a avertizat să nu ne apropiem de cartierul comercial, așa că... Nu vreau să vă sperii, fetelor, dar eu cred că, pentru orice eventualitate, ar trebui să ne facem bagajele.

— Plecăm cu restul? întrebă Mary.

— Încă nu, spuse mama, mângâind părul închis al lui Mary. Josephine își amintea acest gest liniștitor de pe vremea când era copil și sta în poala mamei, ocrotită în tihna brațelor sale. Dar acum era prea mare ca să mai alege la mama, iar mâhnirea sa nu putea fi alinată. În plus, mama sa avea acum ea însăși un izvor nesecat de durere.

— Vom mai zăbovi aici o vreme, spuse mama. Dar cred că trebuie să fim pregătite de plecare în caz că va fi nevoie.

— Luăm cu noi totul? întrebă Jo. Cercetă cuferele și cutiile cu lucruri îngrămadite în micul lor dormitor. Războiul le golise viața întocmai cum vântul și înghețul spulberă frunzele unui copac, iar acum viața lor, odinioară înfloritoare, ajunsese să se limiteze la o singură încăpere.

— Vom lua doar lucrurile de care avem neapărată nevoie, spuse mama. Și doar ce putem căra. Vom lăsa restul în voia lui Dumnezeu.

Jo se întreba dacă aceste ultime bunuri vor supraviețui sau dacă și pe acestea li le va lua Dumnezeu. Ea și mama ei se agățau de aceste amintiri ale vieții lor de dinainte încă din ziua în care un căpitan al Confederației și o mână de oameni sosiseră călare la plantația lor, la douăzeci și cinci de kilometri de Richmond, ca să le prevină de apropierea dușmanului.

— Nu mai sunteți în siguranță aici, doamnă, le spuse acesta. Își scosese pălăria în semn de respect, dar nu coborâse de pe cal. Calul forăi nerăbdător, încețoșând aerul înghețat cu respirația sa.

Pentru Jo, încă o pierdere părea de neconceput, la abia o lună de la moartea tatălui.

— Dar nu putem să ne părăsim casa! îi scăpă lui Jo. Este tot ce mai avem!

Mama stătuse mândră și se ținu tare la aflarea veștilor. Puterea sa interioară părea a fi precum plămădeala care ține universul încheag și stelele în același loc. Îi strânse mâna lui Jo.

Un nou început

— Dar ce se va întâmpla dacă vom rămâne aici? îl întrebă mama pe căpitan.

— Inamicul ar putea ajunge într-o zi, doamnă. Așa că vă sfătuiesc cu tărie să plecați. Yankeeii sunt niște sălbatici. Nu au niciun cod de decență sau cavalerie. Aruncă o privire fugară spre sclavii familiei, care se opriseră ca să asculte și adăugă: În plus, vă imaginați ce vor face negrii voștri când yankeii îi vor instiga și le vor promite libertate și toate cele. Lui Jo părea că îi îngheață respirația în plămâni, așteptând în aerul înghețat să audă ce va face mama. Calul căpitanului nu își găsea astâmpărul și trase de frâie nerăbdător să o ia la galop.

— Vom pune soldați să patruleze drumurile până în Richmond cât de mult se va putea, doamnă. Vă vor veghea tot timpul. Dar nu vă putem garanta siguranța odată ce ne vom retrage.

— Mulțumesc, dle căpitan, spuse mama zâmbind, cu aceeași morgă echilibrată și încântătoare de matroană a plantației Stejarul Alb. O zi bună și mult succes dumitale și oamenilor dumitale! Apoi, intră în casă și închise ușa. Restul dimineții împărți ordine, cu calm, în timp ce Ida May și Lizzie, dar și alți sclavi ai casei, împachetau bunuri din gospodărie, încercând lenjerie de pat și haine, câteva mobile și cuferi întregi de lucruri de valoare în trăsură. Otis înhămă singurul lor cal la trăsura supraîncărcată și îi duse acasă la mătușa Olivia, în Richmond, lăsându-i pe restul sclavilor singuri pe plantație.

Orașul fusese sufocat de refugiați și tremura de teamă. Astfel abia dacă mai aducea a Richmondul pe care Josephine îl vizitase înainte de război, dar acesta le oferise siguranță și un adăpost în ultimele câteva luni. Acum însă nu mai era cazul.

Se întoarse de la fereastră și se uită la harababura din cameră. Ce să ia cu ea? Lucrurile care fuseseră atât de importante pentru ea – setul de pieptene și oglindă cu mânere de fildeș, jurnalul, colierul cu opal al bunicii – aproape că nici nu mai contau. Acestea erau acum niște comori pentru un alt timp și un alt loc,

niște obiecte grele, de prisos în lupta pentru supraviețuire. Își adusese cu ea câteva rochii la Richmond, dar singura de care avea nevoie acum era cea verde din muselină cu monedele lor de aur cusute în material. Își desfăcu nasturii de la corsaj și se schimbă în acea rochie. Și mama și sora ei se schimbau.

Josephine își puse într-o geantă de pânză câteva piese de toaletă de bază, apoi hotărî să ia și fotografia tatălui său, Philip Weatherly. Aceasta părea chiar ultimul crâmpei al vieții cunoscute odată și îi era teamă să nu piardă amintirea feței sale chipeșe, la fel cum pierduse totul. După ce termină, Josephine își cără jos bagajul și se așează în salon împreună cu restul familiei ca să aștepte. Și mătușa Olivia și cele trei fiice ale sale își făcuseră bagajele, dar stră-mătușa Hattie refuză să facă vreun bagaj.

— Am venit pe lume cu mâinile goale, stărui ea. Și mă aștept să o părăsesc la fel. Pe când terminară cu toții, soarele apusese, învăluit în fumul ce se înălța în văzduh. Salonul era întunecat și rece. Mătușa Olivia se asigură că toată lumea are o plapumă sub care să se cuibărească. Combustibilul se împuținase drastic, astfel că fură nevoiți să își păstreze fiecare lemn de foc pentru gătit. Nu mai aveau de mult ulei de lampă, dar mătușa Hattie improvizase o lampă cu lumânări pe care o păstrase pentru „vremuri ca acestea” și își deschise Biblia pentru a le citi cu voce tare tuturor: „Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor, care nu lipsește în nevoi. De aceea nu ne temem...”

Josephine nu mai ascultă. Ceilalți poate că ar găsi mângâiere în Scriptură – iar mătușa Hattie în mod sigur avea credință cât pentru a muta un munte de una singură – dar nu era și cazul lui Jo. Pentru ea, Biblia nu era altceva decât o colecție de basme. Închise ochii, sperând ca Dumnezeu să le ia viața repede, dacă asta avea de gând. Odată cu lăsarea întunericului, pe ea o cuprinsese somnul.

O trezi o bubuitură mare în ușa de la intrare. Întrucât își trimisese toți sclavii la culcare în locuințele lor din spatele casei,

Un nou început

mătușa Olivia se duse chiar ea să răspundă la ușă. Fără să spună niciun cuvânt, Josephine se ridică și o urmă. La intrare îl găsiră pe vecinul lor, învârtindu-și nerăbdător pălăria în mână.

— Nu intri? îl întrebă mătușa Olivia, de parcă dădea chiar atunci o petrecere, iar el ajunsese cu câteva minute întârziere. Dădu din cap că nu e cazul.

— Am văzut lumânarea prin geam și am vrut să mă asigur că sunteți bine toți. Să înțeleg că ați hotărât să rămâneți?

— Da. Eu și sora mea Eugenia am decis că ne este mai bine aici, acasă, decât undeva pe drumuri, în miez de noapte. În plus, nu avem unde să mergem. Asta este casa mea. Voi rămâne aici și o voi apăra cum voi putea mai bine. Iar dacă vor veni yankeii, îmi voi încerca norocul cu ei.

— De venit, sigur vor veni, spuse el. Dar nu ei sunt cea mai mare problemă a noastră. Tocmai vin din centrul Richmondului... Înainte de a-și continua ideea pe un ton mai scăzut, îi aruncă în treacăt o privire îngrijorată lui Josephine, sperând parcă să nu-l audă și ea. Trebuie să stați înăuntru cu ușile încuiate. În seara asta, nu mai este ordine și lege în Richmond, iar prădăciunile au scăpat de sub control. Și nu e vorba de yankei, țin să vă spun, ci de concitadinii noștri.

— Crezi că violențele vor ajunge până în Church Hill?

— Nimeni nu știe ce se poate întâmpla, doamnă Greeley. Și asta nu e tot.

Îi aruncă din nou o privire lui Josephine, iar ea înțelese că nu voia să spună mai multe de față cu ea.

— Continuă, spuse Josephine. Nu o să mă sperii.

Dar când vorbi, glasul îi era la fel de scăzut.

— Gardienii de la penitenciarul de stat și-au părăsit posturile. Acum toți deținuții sunt în libertate.

— O, Doamne, ajută-ne! suspină mătușa Olivia.

— Eu îi voi lăsa pe toți sclavii noștri să doarmă la noi în casă în seara asta. Unde-s mulți, puterea crește.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus. Cred că voi face și eu același lucru. Mătușa Olivia închise ușa și o blocă încă o dată, apoi merse în curtea sclavilor ca să le ordone să intre în casă. În câteva minute, Jo îi auzi pe sclavi agitându-se în bucătăria din pivnița de sub ea.

— Sper că nu îi lași pe sclavi să vină în salon cu noi, nu? Întrebă mătușa Hattie când Olivia se întoarse cu veștile.

— Bineînțeles că nu. Le-am spus să rămână în bucătărie și să se asigure că au zăvorât ușa din spate.

Mama căută în punga pliantă în care își pusese lucrurile și scoase o cutiuță acoperită cu piele pe care Josephine o văzuse în sertarul de la biroul tatălui său. Mătușa Olivia se uită îngrozită când mama deschise cutia și scoase din ea un pistol.

— Eugenia! Ța este încărcat?

— Da, răspunse mama, studiindu-l cu calm.

— Știi să îl folosești?

— Bineînțeles. Și o voi face, dacă va fi nevoie. Îți sugerez să aduci și tu pistolul pe care ți l-a lăsat soțul tău.

— Dar... chiar nu cred că aș putea să...

— Nu trebuie să te folosești de el, Olivia. Simpla îndreptare a armei spre cineva intimidează.

Olivia se duse în biroul soțului său și aduse pistolul și muniția.

— Poftim, Eugenia. Trebuie să mi-l încarci tu. Mama îl încărcă cu mișcări foarte sigure. Cele două femei stăteau acum cu pistoalele în poale, în timp ce mătușa Hattie reluă citirea Scripturii la lumina lumânării care licărea.

— „Să nu vi se tulbure inima...”

— Vom pierde războiul, nu-i așa? Întrebă Josephine când mătușa Hattie se opri între versete. Toată lumea o privea în întuneric.

— Armata generalului Lee se retrage, iar yankeii vor cuceri Richmondul. Războiul este gata, iar noi am pierdut.

Un nou început

— Am mai opus rezistență și altă dată, răspuse mama. Dar am avut o cauză dreaptă. Virginia s-a alăturat Uniunii de bunăvoie, iar noi am avut tot dreptul să o părăsim. Dreptatea e de partea noastră.

— Dar nu putem să avem dreptate și să pierdem? întrebă Josephine. Nimeni nu răspuse. Crezi că Dumnezeu ne pedepsește?

— Nu. Pentru ce? întrebă mama. Nu am dorit decât să trăim în pace, ca întotdeauna. Dușmanul vrea să ne cucerească și să ne forțeze să ne schimbăm, dar eu am fost în Philadelphia și am văzut cum se trăia în Nord – și, crede-mă, este cu mult sub nivelul nostru de trai.

— În ce fel sunt diferiți? întrebă Josephine. Știu că nu au sclavi, dar...

— Nu se gândesc decât la bani. Ne critică ei pentru felul în care ne tratăm sclavii, dar ei își tratează imigranții mult mai rău. Măcar noi le oferim mâncare și un acoperiș lucrătorilor noștri. În Nord, nimănui nu-i pasă dacă acei sărmani străini mor de foame pe străzi. Nordul nu are nimic din bunăvoința noastră și venerază atotputernicul dolar. Pentru noi, cele mai importante lucruri sunt familia, pământul și tradiția.

— Dar dacă pierdem războiul... începu Josephine.

— Îl câștigăm sau îl pierdem, întrerupse mătușa Hattie, trebuie să învățăm să ne rugăm precum Isus în ceasul cel mai rău: „Însă nu precum voiesc eu, ci precum Tu voiești.”

— Dacă se va termina războiul, cel puțin se vor isprăvi și omorurile, șopti mătușa Olivia. Deja am pierdut atâția oameni dragi.

Pistolul zăcea fără vlagă în poala ei; mama apucă mânerul pistolului ei în pumn.

— Dacă generalul Lee va fi forțat să se predea, spuse mama, asta se va datora faptului că ne-au întrecut numeric, nu pentru că ne-ar fi înfrânt.

— Ce bine ar fi dacă am ști ce urmează, spuse mătușa Olivia, și cât mai este până se va sfârși totul.

— Ce bine ar fi dacă nu am trăi tot timpul cu teamă, adăugă Mary. Își rodea din nou unghiile de la mâini. Josephine se întinse după mâna surorii și o luă într-a ei. Într-o clipă, mătușa Hattie stinse lumânarea, cufundând încăperea în întuneric. Una dintre verișoarele lui Josephine începu să plângă.

— Gândiți-vă cât de neagră trebuie să fi fost bezna pentru uceniciei lui Isus după Calvar, spuse Hattie. Mesia al lor era mort. Nu mai exista nicio speranță. Dar apoi, a venit Învierea în duminica de Paște, nu doar pentru Cristos, ci pentru noi toți. Cel Atotputernic ne-a ocrotit pe timpul zilei. Putem să ne bazăm pe El și pentru ziua de mâine.

Dar dacă mâine va fi și mai rău? voi să întrebe Josephine, dar își păstră gândurile pentru sine. Mătușa Hattie începu să cânte imnuri, dar Jo nu i se alătură. Stând în așteptarea zorilor, aceasta i se păru cea mai lungă noapte din viața sa. Epuizată, Josephine se propti într-un final de sora sa și trase un pui de somn.

O explozie deosebit de puternică o smulse brutal din somn. Detunătura scutură întreaga casă și zgudui geamurile. Mary sări brusc de pe canapea în brațele mamei. Verișoarele lui Josephine suspinau și se tânguiau, în timp ce sclavii țipau în bucătărie.

— Yankeii ne încolțesc! spuse mătușa Olivia. Canonierele lor trebuie să fi avansat pe James River.

Urmă o nouă explozie, mai puternică de această dată. Josephine fugi la fereastră și trase draperiile în lături. Soarele încă nu răsărise, dar tot cerul era cuprins de o lumină sinistă, nefirească.

Urmară și alte detunături, una după alta, precum bubuitul a o sută de tunuri, până ce întreg pământul păru că răsună.

Josephine urcă scările în grabă, ca să se uite de la fereastră care oferea cea mai bună vedere asupra orașului și văzu flăcări vii brăzdând cerul pe sub nori groși și negri de fum. Acesta

Un nou început

nu mai era focul de ieri. Orașul era în flăcări. Coborî scările poticnindu-se pentru a-i anunța și pe ceilalți.

— Se... se pare că întregul oraș e în flăcări. Toată lumea se holbă la ea, amuțită de șoc.

Mătușa Hattie vorbi prima.

— În Biblie se spune că la sfârșitul vremurilor „cerurile vor trece cu troznet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură...”

Oprește-te! vru să strige Jo. *Oprește-te! Ai spus că mâine va fi mai bine, dar nu este așa!* Sora și verișoarele ei nu se puteau opri din plâns, iar lui Jo i se păru că sfârșitul lumii chiar venise. Nu mai aveau de făcut nimic decât să îl aștepte. Mătușa Hattie încercă să îi adune pe toți la rugăciune, dar Jo nu dori să participe.

— Mă duc să urmăresc dacă flăcările nu se extind și înapoi, spuse ea. Și urcă scările din nou, de una singură.

Josephine nu își dădu seama cât timp trecuse, dar într-un final soarele răsări, iar cerul începu să se lumineze. Putea să întrezărească o mică porțiune din strada Franklin printre case și copaci și văzu un zid mișcător de un albastru închis deplasându-se în josul dealului spre centrul orașului, în direcția flăcărilor. Roți de trăsură și zgomot de mulți pași făceau zarvă precum un tunet îndepărtat. Dușmanul ajunsese.

Dacă Dumnezeu era bun și dacă o iubea pe Josephine și pe familia ei, cum se putea întâmpla una ca asta? Ea se rugase! Cu toții se rugaseră. Ea își acoperi fața și începu să plângă, nu atât pentru națiunea ei pierdută, cât pentru credința ei stinsă.

Trecu o oră sau mai bine, iar priveliștea fu cotropită de o pâclă de fum. Josephine își șterse lacrimile și coborî pentru a fi cu ceilalți chiar în momentul în care vecinul lor sosi din nou la ușă. De data aceasta, mătușa Olivia îl conduse înapoi ca toată lumea să audă veștile.

— Yankeii sunt aici, spuse el încet. Richmondul a capitulat. Exploziile pe care le-am auzit înainte de răsărit au fost propriile

noastre canoniere, *Virginia*, *Beaufort* și *Richmond*. Le-am făcut țândări în port pentru ca yankeii să nu pună mâna pe ele.

— Se pare că orașul este cuprins de flăcări, spuse Josephine.

— Așa este. Tot cartierul comercial arde, iar pompierii și forțele poliției sunt de negăsit. Dar yankeii se străduiesc din răsuputeri să stingă flăcările. Church Hill ar trebui să fie în siguranță.

— Cum se poate una ca asta? întrebă mătușa Olivia. Nimeni nu răspunde.

— Măcar ce a fost mai rău s-a terminat, spuse mătușa Hattie. Ea era singura care nu plânse. De acum, vom înfrunta tot ce va veni cu credință în Dumnezeu.

Jo nici nu voi să audă de așa ceva. Se întoarce în dormitor. Credința sa în Dumnezeu era acum la fel de zdruncinată precum canonierele Confederației. Pentru ce să te mai rogi dacă Dumnezeu nu te ascultă? Pe lângă asta, singura sa rugăciune era aceea ca armata Confederației să capituleze și ca războiul să ia sfârșit – dar familia sa ar numi-o trădătoare dacă ar spune asta cu voce tare. Dar de ce să te mai străduiești? Pentru ce să mai prelungești acest coșmar?

Josephine își deschise jurnalul, apoi îl închise la loc. Îi amintea de trecut, dar din viața ei trecută nu mai rămăsese nimic. Tot ce învățase în toți acești douăzeci și doi de ani trebuia acum revizuit. Dar nu curățit pur și simplu și tăiat la fel cum sclavii de acasă făceau cu tufele și cu buruienile, ci săpat și scos cu rădăcini pentru ca în acel loc să poată fi sădit ceva cu totul nou.

Jo încă mai credea în Dumnezeu; numai un nebun putea nega existența unui Creator. Dar nu mai credea în rugăciune sau într-un Dumnezeu căruia Îi pasă de cei aflați în suferință. Era timpul să își îngroape credința de copil într-un Dumnezeu care era Tatăl său iubitor, care veghea asupra ei, făcând ceea ce e cel mai bine pentru ea.

În ceea ce o privea, El era la fel de distant și de inaccesibil ca și propriul tată iubit.

Capitolul 2

19 aprilie 1865

Eugenia Weatherly nu mai suporta să își vadă fiicele flămânde încă o zi. Trecuse o săptămână de când se încheiase războiul și Sudul capitulase, iar în gospodăria Eugeniei se murea de foame. Ea rezista cel mai bine. Iar acum trebuia să facă rost de hrană. Își puse un șal în jurul umerilor pentru a se proteja de răcoarea dimineții și o luă încet spre ușa ce dădea spre curtea sclavilor, hotărâtă să își găsească servitorul și să îi ceară ajutor. Dar chiar când să ajungă la ușă, sora sa Olivia o strigă:

— Eugenia, stai!

Eugenia se opri cu mâna pe mânerul ușii, nerăbdătoare să își vadă de drum. Era hotărâtă să ducă la îndeplinire ceea ce își pusese în gând și nu i-ar fi permis surorii ei să o facă să se răzgândească.

— Ce mai e acum, Olivia? Vecinul tău a spus să mergem acolo devreme, înainte să se facă coada prea lungă.

Obrajii Oliviei erau brăzdați de lacrimi, lacrimi ce îi înmuiau acum batista vătuită.

— Nu pot îndura gândul că o să cerșești. Tata s-ar răsuci în mormânt dacă ar ști. Nu există nicio altă cale de a face rost de ceva de-ale gurii?

— Nu. Nu există. Cămara și pivnița sunt la fel de goale precum stomacurile noastre. În piață nu vezi decât ruine carbonizate, iar copiilor noștri le este foame. Tu nu te poți opri din plâns...